

— На расходка, господинъ Балчевъ, каза Саво, като клѣкна при мангала, за да прави кафето. Какво, цѣла недѣля въ училището, съ уроци, занимава се; тукъ у дома — пакъ сѣ надъ книгитѣ. Не вдига глава. Прѣдала се цѣла на наукитѣ си и ми се хвали, че ѝ турятъ добри балове... Умна е, трудолюбива е, нѣма да остане тя, както майка си слѣпа... Та ви казвамъ господинъ Балчевъ, изведохъ я на расходка къдѣ Шарения мостъ — тамъ ни и видѣхте — да поглѣтне малко чистъ въздухъ и да промѣни... Тя съ това занимание, каквато е слабичка, прави ми грижа... Само тя ми е, сичката надежда ми е на Еленка... Още една година ѝ оставя, за да искара шестий класъ. И тогава само щѣ си кажѣ: Ахъ Боже, щѣ си отдѣхна азъ клета вдовица!... А то каквото съмъ испатила додѣ я отгледамъ и въспитамъ, господинъ Балчевъ, само азъ знамъ...

Очитѣ на Саво свѣтнахъ още повече и увлажняхъ.

Гостътъ, които слушаше безстрастно, попита —повече за да покаже интересъ:

—Ти желаешъ да постъпи учителка?

— Тя сама желае, господинъ Балчевъ. И какво да чини друго? Да я женѣ ли? Петнайсетъ години едвамъ има... Заповѣдайте кафето... Па и азъ желаѣмъ. Да имамъ веќе една подрѣжка. Малко ли години се наказвамъ азъ и се биѣмъ, като вода о брѣгъ, само Еленка да въспитамъ?... А вие какъ се поминувате, господинъ Балчевъ? Извинете, като се загълчѣ, па нѣма край вече! Изсмѣ се Саво яката и звѣнливо. Не можъ та не можъ да се отучѣ отъ това дрѣнкане, трѣбва да съмъ родена на нѣкоя воденица. И Еленка ми сѣ забѣлѣзва: „Мамо, смуцавашъ ме!“ Такава съмъ